13

Aventurile lui Morgan Piratul

UN SOLDAT CIUDAT

SUB STEAGUL NEGRU: AVENTURILE PIRATULUI MORGAN

SOUS LE PAVILION NOIR: AVENTURES DE MORGAN LE PIRATE

NR. 13

****

UN SOLDAT CIUDAT[1]

V.1.0

Traducere din franceză Aurel Lupăstean

După original, editura: A. Eichler, édit, impr., Paris.

În anul 1907 German publisher Verlag Moderner Lektüre began a successful run of 240 original stories of Morgan's adeventure. These were translated by Eichler into French.

[1] L'ETRANGE SOLDAT.

O descoperire preţioasă

Falnica insulă Santo Domingo, acest giuvaier al Antilelor, ce se numeşte astăzi Haitii, era în prada unei mari emoţii. Se zvonise că în diferite locuri ale insulei trebuiau să se afle preţioase zăcăminte de minereuri, şi vestea s-a răspândit cu o mare exagerare. Ca întotdeauna în asemenea cazuri, se vorbea că chiar în oraşul Santo Domingo se făcuse o descoperire extraordinară. Viceregele care guverna insula, trufaşul şi bogatul don Pizarre, era în culmea bucuriei. Această descoperire splendidă, evenimentul senzaţional al zilei, se găsea în plin centrul oraşului şi mai mult decât atât, pe terenurile palatului aceluiaşi vicerege. Fără îndoială, împrejurimile erau socotite deja de multă vreme ca fiind foarte bogate în aur. Pe locul unde se înălţau clădirile palatului curgea altădată un râuleţ venind din munţii Cibao. Acest curs de apă fusese deviat mai târziu, însă era cunoscut de toţi că odinioară adusese cu sine mari cantităţi de nisipuri şi pepite într-un anumit loc al vechii sale albii. Întâmplarea a vrut să se facă o săpătură în sol pe acel loc pentru un puţ de mină şi s-a găsit comoara pe care natura o înmagazinase acolo în mii de ani, atât de bogată, încât depăşea orice descriere.

Fireşte, viceregele şi-a însuşit mina pentru el şi pentru domeniul regal. S-a exploatat până la epuizarea totală, sub conducerea unor persoane cu experienţă şi de încredere, şi pepitele de aur au fost depozitate în beciurile trezoreriei palatului.

Lui don Pizarre îi plăcea mereu fastul, pe care nu-l separa de cheltuieli nesăbuite. El ştirbea fără socoteală veniturile sale şi chiar mai mult decât acestea, şi pentru a-şi satisface capriciile şi nevoile de lux, ajunsese deja să-şi vândă o parte din bunurile sale. Nu era deci surprinzător că această enormă sporire a bogăţiei l-a făcut să nu-şi mai încapă în piele de fericire.

Viceregele mai poseda şi o altă comoară, pe care ar fi trebuit să o pună la un mai mare preţ decât aurul şi pe care totuşi părea să o aprecieze cu mult mai puţin. Această altă comoară era o fată încântătoare, dulcea Anita, strălucit de distinsă, veselă şi tandră, şi care după moartea prematură a mamei sale se achita de minune de conducerea treburilor interioare ale palatului. S-ar fi putut crede că această frumoasă, nobilă şi încântătoare fată

era una din cele mai bogate partide din toate coloniile spaniole, îndeosebi după ce viceregele, prin defalcarea făcută a celei mai mari cantităţi din comoară, ce revenea Spaniei, a văzut curgându-i şi în lada sa particulară un neaşteptat izvor de bogăţie. Însă asta nu însemna nimic: viceregele se simţea în putere să risipească totul şi nu era deloc dispus să păstreze cea mai mică parte pentru rostuirea fiicei sale.

El ştia că guvernatorul insulei Puerto Rico era îndrăgostit de Anita şi că averea personală a acestuia îl făcea să treacă cu uşurinţă peste chestiunea dotei. Din nefericire, era un pic cam în vârstă şi destul de slut, iar frumoasa Anita nu voia să audă vorbindu-se de acest pretendent.

Însă viceregele nu ezita să se bazeze pe puterea părintească pentru a impune fiicei sale o alianţă odioasă. În ce priveşte oferirea unei dote, nu se gândea vreodată la aşa ceva. N-avea bani de ajuns pentru el însuşi. Şi întrucât i se dădea un soţ extrem de bogat, ce putea ea să spună ceva mai înţelept ca asta?...

Într-o dimineaţă frumoasă mândrul don Pizarre s-a ridicat de pe fotoliu, surprins şi supărat, când comandatul garnizoanei, care se bucura de fapt de încrederea sa, s-a prezentat în faţa lui de urgenţă şi fără a avea împuternicire.

— Să mă scuze, maiestatea voastră, a strigat bătrânul ofiţer, văzându-l pe vicerege încruntând sprâncenele, că am intrat aşa fără a fi chemat în audienţă, însă am să vă fac o comunicare ce nu suferă amânare. Reîntorcându-se în noaptea trecută din larg, nişte pescari au observat trei corăbii ancorate dincolo de insulele golfului, ce păreau să supravegheze oraşul şi portul. Aceste nave li s-au părut suspecte. Ei au jurat pe toţi sfinţii că era Morgan, vestitul şef de piraţi, care cu echipajele sale pregăteşte o lovitură împotriva oraşului nostru. Vestea descoperirii acestei mine de aur s-a răspândit rapid şi când Morgan găseşte ocazia unei prade atât de bogate, el este omul care face totul ca s-o dobândească.

Don Pizarre a luat un aer dispreţuitor.

— Da. Într-adevăr, am auzit multe vorbindu-se despre acest Morgan, a răspuns el cu un aer detaşat. Însă, împotriva insulei Santo Domingo ce ar putea să întreprindă? Portul este admirabil fortificat. Este protejat înspre coastă de lucrări mari şi avansate din piatră şi corăbiile nu pot să pătrundă decât pe o singură trecere, care este uşor de apărat. Chiar şi oraşul este ocrotit de un zid încins cu turnuri şi bastioane. Aş vrea să văd care şef de piraţi s-ar aventura pe aici! Are poate adunaţi sub ordinele sale

câteva sute de oameni fără Dumnezeu. În timp ce eu am mii de soldaţi buni care să i se opună. Ah! Jur în faţa tezaurului de aur, în bare şi pepite, că Morgan nu va avea mai mult decât un biscuit la frigare!

Ştirea că-şi făcuse apariţia Morgan, că temutele sale corăbiile fluturau drapelul negru pândind în vecinătate, a pus în mişcare nu numai oraşul Santo Domingo, ci şi întreaga insulă. Oricât dispreţ ar fi avut pentru un asemenea inamic, viceregele a împărţit cu zel ordine. Şi de pe toate coastele s-au îndreptat soldaţi spre capitală. Toate corăbiile de război au fost adunate în port şi această flotă părând suficient de puternică, şi-a ridicat imediat velele pentru insula Saona, spre golfurile retrase în care trebuia să se găsească piraţii la ancoră.

Flota s-a reîntors dezamăgită. Nu s-a găsit nici o urmă de corabie suspectă. Această veste a măgulit puternic orgoliul mândru al viceregelui.

— Morgan este o secătură! spunea el adesea. Nu ştie decât să atace corăbiile izolate, sau să se năpustească pe neaşteptate asupra unui loc unde se neglijează măsurile de precauţie cele mai elementare. Însă îi voi arăta acestui şef de piraţi că Santo Domingo şi palatul meu îndeosebi nu sunt locuri ce pot fi călcate de piciorul unui bandit de mare. Oraşul şi portul vor fi fortificate în aşa fel, încât voi face să-i treacă acestui pirat ambiţia de a ne vizita.

În ciuda acestui limbaj de lăudăros, viceregele îşi spunea în sine că trebuia să se aştepte la orice din partea lui Morgan. El a luat deci toate măsurile pentru a pregăti corăbiilor ce arborează drapelul negru, dacă vor îndrăzni să se apropie, o primire formidabilă.

Toate fortificaţiile ce apărau portul şi oraşul dinspre coastă, ca şi zidul de centură, au fost puse în cea mai bună stare. Aici au fost aduse noi mijloace defensive şi un mare număr de soldaţi. Se putea spune că viceregele făcea pregătiri de război împotriva unui adversar puternic. El desfăşura o activitate excesiv de stimulatorie faţă de necesităţi, dominând totul cu privirea sa, pentru a pune la adăpost bogăţia în aur curat, pe care a închis-o în casele de bani ale trezoreriei. N-a şovăit să sporească cu mult forţele garnizoanei, cu atât mai mult cu cât febra ce domnea pe insulă producea adesea goluri în rândurile mercenarilor. Se înrolau bărbaţi tineri şi robuşti, la alegerea cărora participa însuşi viceregele.

Când au fost luate toate măsurile pentru respingerea energică

a unui eventual atac, viceregele a aflat că s-au mai prezentat nişte oameni care doreau să-şi schimbe îmbrăcămintea lor de ţărani cu uniforma strălucitoare a soldaţilor spanioli. Don Pizarre s-a îndrepta personal la cazarmă, situată la o oarecare distanţă de palat, şi care era înţesată de soldaţi. Era aşteptat acolo de acei ţărani. Fuseseră înscrişi în listele de înrolare şi nu lipsea decât încuviinţarea viceregelui pentru a le înmâna arvunele ce făcea angajamentul definitiv. S-au pus în formaţie pentru a aştepta sosirea lui. Înaintând cu paşi mândri, cum îi era obiceiul, don Pizarre i-a trecut în revistă. Evident, ei lucraseră până atunci pe plantaţii şi nu aveau înfăţişare militară, însă păreau puternici şi cu siguranţă buni de serviciu.

Unul singur contrasta cu stângăcia celorlalţi. Acesta era un tânăr de o prestanţă nobilă, cu chipul frumos şi bine clădit, care i-a atras imediat atenţia viceregelui. Un lucru totuşi îl sluţea un pic pe superbul băiat: era o legătură neagră ce-i acoperea în întregime ochiul stâng. Cauza acesteia, a explicat el, era că primise o rană altădată în acest ochi, de care nu mai putea să se servească şi trebuia să se ferească de lumină.

— Eu văd mult mai bine cu ochiul drept, excelenţă, i-a spus viceregelui înclinându-se uşor. Sunt tânăr şi puternic şi în ce priveşte îndemânarea, sunt gata să înfrunt orice sfidare.

— *Caramba!* a exclamat viceregele. Fără această bandă neagră care îl desfigurează, acest om ar fi, eu în pun mâna în foc, unul dintre cei mai frumoşi flăcăi ce mi-a fost dat să-i admir. Ce formă atletică! Ce muşchi! Se înţelege de la sine, m-am hotărât, îl înrolez! E nevoie de oameni căliţi în serviciu. În afară de asta, pare inteligent şi nu are un aerul grosolan şi stupid al celorlalţi bădărani, ce nu sunt buni decât să fie carne de tun. Căpitane, dă-le arvună acestor oameni şi încorporează-i imediat. În ce priveşte recrutul cu bandă neagră, eu îl repartizez printre cei din primul regiment, pe care-i socotesc ca cei mai frumoşi oameni. Deocamdată, înrolarea se consideră suspendată. Apreciez că acum avem destui soldaţi şi vom putea să facem faţă celui mai puternic duşman. Aş putea spune chiar că ar fi o absurditate să fac toate aceste pregătiri pentru Morgan şi pumnul său de adunături, din pricina cărora nu-i nevoie să ne spetim atât pentru a-i trimite la dracul. Este aproape ridicol că un asemenea pirat prilejuieşte atâtea cheltuieli guvernământului regal al provinciei noastre!

La aceste cuvinte ale viceregelui, trăsăturile tânărului cu banda neagră s-au contractat uşor. El şi-a revenit şi formele

atletice au prins să evidenţieze şi mai mult. Dar n-a fost decât o treabă de o clipă. Tânărul a urmat fără a rosti un cuvânt, împreună cu ceilalţi recruţi, pe ofiţerul însărcinat să procedeze imediat la cazarea lor. N-a fost o treabă uşoară să se obişnuiască cu mânuirea armelor şi a exerciţiilor militare pentru cea mai mare parte a noilor angajaţi. Însă nu s-a petrecut acelaşi lucru cu omul cu legătură neagră. El a învăţat totul ca prin farmec, fără să ofere vreodată un motiv de cel mai mic reproş, în timp ce asupra majorităţii celorlalţi se îndreptau cele mai violente mustrări.

S-au trimis corăbiile în cercetare, pentru a se informa asupra mişcărilor lui Morgan, mereu de nevăzut. Cu toate acestea, nu-şi îndepărtau prea mult vigilenţa necesară de Santo Domingo, cu atât mai mult cu cât nişte navigatori au dat asigurări că observaseră în noapte câtva corăbii suspecte şi zăriseră focuri de semnalizare, constatări ce indicau complicităţi pe coastă şi nu permiteau adormirea într-o falsă securitate. Dar viceregele nu se temea de surprize. Forturile, noi am mai spus-o, se umflau în pene cu mulţimea soldaţilor, în cea mai mare parte din trupe regulate de spanioli, care ardeau de nerăbdare să-şi descarce vechea lor ură asupra lui Morgan. În oraş, nu departe de palat, era cartierul primului regiment, numit „gărzile de corp”, unde fusese încorporat noul recrut, omul cu banda neagră.

Acesta se dădea drept spaniol şi vorbea admirabil castiliana. Se ţinea cel mai adesea deoparte de ceilalţi soldaţi.

Nu era nici băutor, nici jucător. Pe scurt, putea să treacă drept un soldat model în toate privinţele.

Se înţelege de la sine că executa la fel garda de noapte, încă mai severă decât cea de zi, în palatul viceregelui.

Câte o companie a regimentului gărzilor de corp era afectată prin rotaţie acestui serviciu şi furniza echipe de schimb pentru posturi. Cu toate că palatul se afla chiar în oraş şi era protejat de către garnizoană, viceregele ţinea prea mult la securitatea personală pentru a neglija sporirea măsurilor de prevedere.

— În această noapte va fi de gardă la palat compania a doua, s-a anunţat dimineaţa la raport. Oricine va fi găsit adormit la postul său, sau îl va părăsi, va fi pedepsit cu asprime.

Compania a doua era cea din care făcea parte Gonzalve, soldatul cu legătura neagră, tânărul tăcut, pe care şefii îl dădeau ca exemplu.

La ora şapte seara, compania a intrat în gardă şi la ora opt santinelele de noapte au fost instalate. Gonzalve făcea de gardă în faţa uşii compartimentelor Anitei, fiica viceregelui. El avea să

execute serviciul timp de patru ore, după care trebuia să fie schimbat.

Tânărul se afla grav şi tăcut, pe un coridor al palatului, cu muscheta în mâini. În timp ce făcea regulat cei o sută de paşi, scruta cu ochiul valid tot ceea ce-l înconjura, ca şi cum ar fi voit să-şi întipărească în memorie până şi el mai mărunt amănunt.

Această examinare amănunţită a locului avea vreun scop? Pentru ce acest tânăr soldat cerceta cu o privire atât de încordată întreaga lungime a acestui fel de galerie şi mai cu seamă, diferitele ieşiri? Avea vreun motiv aparte, sau dimpotrivă, ceda unei simple curiozităţi, din nevoia de a-şi ocupa inactivitatea? Sub masca lui de nepătruns se ascundea un secret? Sau mai degrabă, acest fapt nu era decât curiozitatea unui soldat, care intrând pentru prima oară în gardă, într-o clădire în care era pentru el un spectacol neobişnuit se lăsa atras de observaţii nevinovate.

O surpriză nocturnă

Tânărul soldat a intrat în schimbul de noapte la ora opt. În timpul celor prime două ore nu s-a petrecut nimic anormal. Nu tulbura nimic liniştea vechii şi sumbrei clădiri.

Gonzalve ştia că se apropia ora zece a rondului de control. Viceregele dăduse ordinele cele mai severe pentru ca nici o santinelă să nu adoarmă, ori să părăsească postul şi să cocheteze cu slujnicele ce roiau pe culoarele palatului.

La ora zece precis, tânăra santinelă a auzit paşi şi a văzut apropiindu-se un ofiţer superior, care aparţinea şi el primului regiment al gărzilor de corp.

Acest personaj era un adevărat fanfaron, care se lăuda fără încetare cu energia şi vitejia sa. Examinându-l un pic mai de aproape, un observator ar fi recunoscut că acest om avea o privire falsă şi expresia feţii nu se arăta în favoarea lui.

Acest ofiţer era forte temut de subordonaţii lui. Se purta cu o severitate intransigentă în serviciu, ceea ce nu împiedica să se spună prin spate că în orele libere îşi satisfăcea cele mai violente şi mai puţin nobile pasiuni.

— În sfârşit, eşti la postul tău, Gonzalve! a spus şeful oprindu-se în faţa tânărului. Foarte bine, băiete! Dar trebuie să te previn că te afli de pază într-un loc unde nu totul este roz. Palatul este vechi şi aici în vecinătatea acestor apartamente, în faţa cărora faci de santinelă, au fost masacraţi un guvernator şi suita sa cu mult timp în urmă. De atunci, dacă ar trebui să credem zvonurile care circulă, pe la miezul nopţii revin aici stafiile şi îşi dezlănţuie vrăjile. Voi toţi, oamenii din companie, sunteţi fireşte cam superstiţioşi, ştiu asta. Ei bine! Dacă observi vreo apariţie sinistră, nimeni nu te va condamna că te pui la adăpost. Chiar eu, eu care sunt destul de strict în serviciu, n-aş vedea nimic rău într-asta. Căci nu-i de glumit cu strigoii. Iată ceea ce am vrut să-ţi spun, pentru că tu eşti un soldat bun. Eu care-ţi vorbesc, îmi amintesc că fiind de gardă într-o noapte, am observat nişte lucruri extraordinare şi m-am retras discret. Însă e de ajuns atâta vorbărie! Trage o duşcă din plosca mea. Asta îţi va ridica moralul!

Şi ofiţerul i-a întins prieteneşte un bidon soldatului.

Era un semn de stimă şi bunăvoinţă, pe care condescendenţa militară îl oprea pe Gonzalve să refuze. El şi-a lipit buzele de

gura bidonului şi a lăsat să pară că dăduse pe gât o înghiţitură zdravănă. Şeful nu bănuia că nu profitase defel de ocazia oferită şi a clătinat din cap cu un aer satisfăcut. El şi-a reluat plosca, a mai mormăit câteva observaţii despre stafii, de care era preferabil să se ferească şi l-a părăsit pe tânărul soldat continuându-şi rondul.

— Este un lucru ciudat! a murmurat omul cu banda neagră într-o parte, când a dispărut ofiţerul. Această camaraderie neobişnuită, această istorie cu strigoii, această ofertă de a bea din ploscă mi se par dubioase. În tot cazul, m-am ferit cu grijă să beau, n-am făcut decât să pară asta! Într-adevăr, cred că înţeleg de ce mi-a dat să beau. Acest ofiţer mi-a spus totul cu un aer prefăcut. Acum ştiu ce-mi rămâne de făcut.

Gonzalve a continuat o vreme să facă să răsune dalele din coridor sub pasul său regulat de santinelă, scoţând mereu căscături adânci şi numeroase. Curând, s-a oprit dintr-o dată, s-a ghemuit în spatele unei coloane, cu puşca lui grea sprijinită lângă el, a închis pleoapele şi imediat a avut aparenţa unui om învins de somn.

Timpul se scurgea. Pe coridor au trecut rapid câţiva şoareci. Trecuse de ora unsprezece, când a devenit perceptibil un zgomot încet, un uşor scârţâit. S-ar fi spus că mai încolo se deschidea o uşă, într-o parte a culoarului care nu era vizibilă din locul unde era postată santinela. Zgomotul s-a repetat de mai multe ori, apoi s-a auzit o alunecare de veşminte ce se târau cu foşnete sinistre de fantome, pe care soldatul adormit nu putea defel să la audă.

Totuşi, cine era? Acolo, la capătul pasajului, unde se forma o curbă şi se afla o singură lampă prinsă de tavan, nu departe de post, ce răspândea doar un pic de lumină, s-au ivit ca din pământ nişte apariţii ciudate. Una, două, trei, patru umbre, patru fantome înaintau cu pas mut, lungindu-şi gâtul de parcă ar fi sondat spaţiul din faţa lor. Aceşti indivizi suspecţi aveau capetele acoperite în întregime cu nişte cagule ca cele ale unor călugări. În locul ochilor se vedea strălucind o lumină rotundă, tremurătoare şi albăstruie; acestea erau chiar nişte vedenii, nişte fantome ce-ţi îngheţau sângele în vine. O clipă s-au oprit. Privirile lor pătrunzătoare păreau să fi întâlnit santinela adormită.

— Doarme, a şoptit un glas înăbuşit. Cu atât mai bine! Asta ne va scuti să recurgem la forţă, care riscă întotdeauna să stârnească zgomot şi să se dea alarma. Flăcăul este robust şi ar putea să strige. Deocamdată nu ne deranjează. Să ne apucăm de

treabă. Fiţi cu băgare de seamă!

Umbrele au înaintat din nou. Era un spectacol înfricoşător. Cu un mers furişat de fantome, au trecut rapid prin faţa lui Gonzalve, mai adânc adormit ca niciodată şi s-au îndepărtat prin culoar.

S-a auzit imediat un alt zgomot. De această dată se părea că se încerca să se deschidă uşa cu o cheie falsă sau cu un alt instrument asemănător. Desigur, nu se îndoia, căci după o clipă uşa s-a deschis.

— Să intrăm cu cea mai mare precauţie, a murmurat una din misterioasele fantome. Cea mai mică greşeală va compromite totul. Şi ştiţi despre ce este vorba?

— Perfect! a mormăit o altă voce înăbuşită de sub glugă. Cel pentru care lucrăm este un cumătru viclean. El se fereşte să dea o mână de ajutor şi ne-a trimis pe noi să-i facem treaba, de pe urma căreia va obţine un profit bun pentru sine.

— Fără atâta vorbărie, a răspuns o altă fantomă. Am acceptat treaba şi trebuie să o îndeplinim. De altminteri, nu putem să dăm înapoi. Vom merge până la capăt. Totul este gata ca s-o ridicăm în mod sigur pe frumoasa domnişoară. Vai! Ce ochi mari va face mâine dimineaţă viceregele când nu o va găsi pe iubita sa fiică. Va fi imediat obligat, vrând-nevrând, să se lase de aur. Mica noastră operaţie îl va costa o întreagă avere.

Tot palavragind aşa, fantomele au intrat în anticamera care preceda încăperea de culcare a frumoase.

Anticamera era ocupată de o femeie căreia i se auzea distinct respiraţia sonoră şi prelungită. Cele patru fantome s-au oprit prudent după draperie. Una dintre ele a întredeschis-o şi a privit cu băgare de seamă prin crăpătură.

— Cu bătrâna guvernantă nu va dura mult! a rânjit una din fantome pe un ton neruşinat şi degajat. De altfel, n-avem timp de pierdut cu ea. Rodrigue, tu eşti cel mai iute de mână. Ştii ce ai de făcut. Fii gata!

Imediat o umbră s-a furişat lângă culcuşul unde se odihnea bătrâna femeie. S-a ridicat un braţ, ceva a lucit şi s-a abătut cu iuţeala fulgerului spre grumazul adormitei. O lovitură surdă şi un geamăt uşor, urmat imediat de un suspin slab şi dureros şi totul era terminat.

— Bine lucrat! a murmurat una din fantome, care părea să joace rolul principal în afacere. Am spus-o întotdeauna: Rodrigue este acela care are mâna cea mai sigură. Nu ratează niciodată lovitura. Acum, înainte! Să trecem la cea frumoasă, care cu

siguranţă nu bănuieşte nimic. Faceţi-o repede. Înaintea noastră nu avem decât o oră.

Cele patru fantome cu ochii luminoşi se pregăteau să deschidă fără zgomot uşa camerei de culcare a tinerei Anita, când s-au auzit deodată îndărătul lor nişte paşi şi o respiraţie întretăiată. S-au întors tresărind şi l-au văzut pe tânărul soldat, pe ciudatul soldat cu banda neagră ce-i acoperea ochiul. El a ridicat cu amândouă mâinile greaua lui muschetă şi a învârtit-o în aer.

— Asasinilor! a strigat acesta cu o voce înăbuşită, însă destul de puternică pentru a se face auzit. Am ajuns prea târziu pentru a împiedica prima voastră nelegiuire. Însă nu veţi primi mai puţină pedeapsă decât meritaţi.

— Tu, Rodrigue, care ai mâna sigură! a strigat pe un ton răutăcios una din fantomele cu glugă.

Şi Gonzalve a văzut strălucind patru pumnale îndreptate asupra pieptului său.

Oricine altul decât el s-ar fi crezut pierdut. Însă cu o prezenţă de spirit şi o energie foarte demne de admirat, el a evitat primejdia şi a inversat rolurile. De patru ori a ridicat şi lovit cu muscheta, cu precizia trăsnetului, fără întrerupere, nelăsând fantomelor nici timp să scoată un strigăt, nici posibilitatea să-şi împlânte pumnalele în pieptul său, şi de patru ori s-a auzit câte o lovitură înăbuşită, o zdrobire şi un salt, căderea unui corp greu ce se întindea nemişcat pe covoarele moi. Fiecare lovitură de pat de armă, aplicată cu o forţă şi o precizie îngrozitoare, zdrobea un craniu şi cele patru false fantome erau căzute fără zgomot, pe covoare, unde zăceau ca nişte copaci răsturnaţi de uragan.

Totul se petrecuse într-un timp atât de scurt, încât cu greu ţi-ai fi putut da seama. Tânărul soldat se afla a în faţa celor patru ticăloşi doborâţi la picioarele sale. În ochi i se reflectau pe lângă emoţie şi o milă sinceră pentru nefericita femeie din încăpere, imobilizată pe patul ei, pe a cărei pernă se observa o pată cafenie ce se întindea.

Gonzalve a aruncat o privire în jur.

— Nu s-a auzit nimic, a murmurat el. Cu atât mai bine! Un altul ar fi dat poate alarma, sau s-ar fi lăudat cu isprava lui, însă după cum îmi dau seama, văd că am procedat cum trebuie. Cu siguranţă că instigatorul acestei tentative nu-i departe. În tot cazul, acesta-i un om de care trebuie să ţin seama şi care-i complice. Ar putea să devină periculos pentru mine, dacă îi voi atrage atenţia şi dacă îi voi povesti ce s-a petrecut. Nu, voi proceda în altfel.

O clipă după aceea, tânărul soldat s-a întors la postul său de pe culoar. Ieşind din anticamera senioritei, a găsit în broasca uşii, cum presupunea, o cheie falsă lucrată cu dibăcie.

Liniştit şi fără zgomot, a închis din nou uşa de două ori pe dinafară şi a ascuns cu grijă cheia falsă sub uniformă. Apoi şi-a scos din buzunar batista şi a şters cu cea mai mare grijă muscheta ca să înlăture urmele îngrozitoarelor lovituri pe care le aplicase. Şi-a ascuns şi această batistă sub uniformă şi s-a grăbit să-şi reia somnul în postul de santinelă.

Începând din acel moment, Gonzalve n-a mai dat nici un semn de viaţă. În sfârşit, au răsunat douăsprezece lovituri în clopotniţa catedralei Santo Domingo. Era ora la care se ridica paza. Au răsunat zgomote de paşi: venea cineva.

Morgan şi-a luat o înfăţişare de parcă ar fi dormit şi făcea strădanii bruşte ca să se trezească şi părea că nu reuşea defel. Ofiţerul de rond s-a apropiat de el.

— Se ridică garda! i-a strigat şeful la ureche. Ei bine! Ce-i cu tine? S-ar zice că Gonzalve este obosit!

Ciudatul soldat şi-a revenit cu mare greutate, de parcă ar fi ieşit dintr-o lungă toropeală. În oarecare alt caz, ofiţerul l-ar fi mustrat cu asprime şi chiar i-ar fi aplicat o pedeapsă severă.

Însă de această dată, spre marea mirare a celorlalţi soldaţi, s-a arătat mai puţin tăios şi mai puţin dur ca de obicei. Lăsa impresia că el credea că Gonzalve cedase la somn şi nu se mira defel de toropeala pe care era obligat s-o constate.

Soldatul se ţineau acum ţeapăn ca un par la postul său. Ochiul fără banderolă a părut o clipă că lansează flăcări. Însă asta n-a durat decât o fracţiune de secundă, şi imediat glasul său sonor a răspuns cu calmul obişnuit la întrebarea ofiţerului despre întâmplările nopţii:

— Totul s-a petrecut în ordine. Nu-i nimic de raportat!

Ofiţerul s-a întors pentru a-şi ascunde o strâmbătură înfiorătoare. Nu voia să lase să se vadă ciudatul şi sinistrul surâs de pe faţa lui brutală.

— Deci totul a decurs bine? a mârâit el continuându-şi gândurile. De altfel, mă şi aşteptam la aşa ceva. Asta ar mai fi lipsit! Noile santinele, luaţi-vă parola!

După câteva minute, schimbarea santinelelor era efectuată şi căprăria celor care fuseseră ridicaţi, printre care şi Gonzalve, s-a întors sub conducerea ofiţerului, în marea sală ce servea corpului de gardă.

Gonzalve a crezut că observă că marele şef al gărzii îi aruncă

din când în când priviri neîncrezătoare. S-a prefăcut din nou obosit şi s-a aruncat pe patul de campanie, unde imediat a părut că s-a scufundat într-un somn adânc. A rămas aşa ca mort, fără să mişte un muşchi, până la primele luciri ale dimineţii. În acest moment în palat au răsunat ecourile unui strigăt înspăimântător.

Complotul

— Asasini! Asasini! acesta era strigătul ce răsuna în vechiul palat. Din toate părţile alergau oamenii de serviciu. A apărut chiar viceregele, de-abia îmbrăcat şi cu totul înspăimântat. Printre strigăte se desluşea şi vocea fiicei sale.

Trufaşul don Pizarre demonstra în această împrejurare neaşteptată că mai avea încă în el o inimă de tată. Voind s-o căsătorească pe Anita cu un om pe care ea nu-l iubea deloc, nu credea că trebuia să-i cedeze drepturile cuvenite, socotind că era în interesul fiicei sale să creadă că doar acest mariaj avea să-i asigure viitorul.

El a dat o puternică lovitură în uşă, care era solid închisă. În sfârşit, din interior s-a întors în broască o cheie şi uşa s-a deschis.

Viceregele a văzut-o pe fiica sa palidă de groază, în halatul de dimineaţă, cu lungul său păr căzut. Ea arătat cu degetul tremurând cumplitul spectacol din anticameră: pe nefericita femeie în patul său însângerat cu o rană larg deschisă la grumaz şi cele patru cadavre cu chipurile ciudat deghizate în călugări şi capete acoperite de glugi, cu orbitele mascate de nişte luciri fosforescente.

— Vai tată! Vai tată! striga tânăra fată îngrozită, refugiindu-se în braţele viceregelui, care se dăduse înapoi înspăimântat. Ce lucru îngrozitor s-a petrecut aici în această noapte, fără să simt nimic! Am dormit totuşi un somn adânc! De îndată ce m-am trezit în această dimineaţă, am fost uimită că nu o aud pe cameristă mişcându-se prin încăpere, ea care de obicei era atât de matinală. Şi am venit să văd… Dumnezeule mare! Ce grozăvenie! Priveşte, tată!

— Repede, cu toţi aici! Într-adevăr, n-ai observat nimic, Anita? … Cine sunt aceste fantome monstruoase? Şi ce au vrut să facă?

Întrebări la care nu putea să răspundă nimeni! Când li s-au îndepărtat glugile şi halatele s-au descoperit patru oameni cu craniile zdrobite, toţi patru străini. Cel puţin, nimeni nu-i cunoştea. Şi într-adevăr, puternicele lovituri ce le crăpaseră capetele îi desfigurase atât, încât erau de nerecunoscut. Sub anteriele lor aveau îmbrăcămintea obişnuită a locuitorilor din Santo Domingo. La fiecare din ei s-a găsit câte un pumnal ascuţit, din care unul după aparenţe fusese folosit recent, căci

lama îi era încă pătată de sânge proaspăt. Ce înseamnă toţi aceşti morţi? Cum fusese camerista înjunghiată? De unde vin aceşti patru străini? Care le era scopul? Cine îi lovise? Atâtea enigme de rezolvat! Toate ferestrele erau asigurate prin închizători speciale pe dinăuntru, în aşa fel că nimeni n-ar fi putut să intre, nici să scape pe această cale. De altfel, apartamentele Anitei se aflau la etajul superior, şi dedesubt în curte, se aflau posturile de gardă. Dacă cineva s-ar fi urcat sau coborât de-a lungul peretelui, santinelele l-ar fi observat. În ce priveşte singura uşă din coridor care permitea accesul în apartamentele nobilei domnişoare, Anita afirma că o găsise ca de obicei încuiată cu cheia. Aceasta era o cheie cu care se ştia că bătrâna cameristă încuia în fiecare seară uşa dinspre coridor şi era atârnată în cuiul de care o prindea întotdeauna.

Se pierdeau în presupuneri de necrezut. Tot palatul era emoţionat. Servitorii răscoleau de zor toate apartamentele şi toate colţurile şi răsturnau de-a valma din pivniţă până în pod, cercetările lor rămânând fără rezultat. Îndeosebi era cu neputinţă de înţeles cum misterioşii vizitatori pătrunseseră în apartamente tinerei domnişoare, închise cum erau şi fără ca să se găsească nici o urmă de forţare şi efracţie. Şi chiar de s-ar fi explicat modalitatea acestei intrări, rămânea încă întrebarea cine îi ucise pe intruşi. Era de ajuns, reflectând, să-ţi dai seama că asemenea sinistrele fantome ce-ţi făceau pielea de găină chiar şi după moartea lor, uciseră pe o bătrână guvernantă. Cineva trebuie să-i fi surprins înainte ca ei să-şi continue nelegiuirea şi să-i fi lovit cu o moarte înfiorătoare şi fulgerătoare.

Nu era de mirare că imediat s-a pus în discuţie că în acest tragic eveniment se amesteca supranaturalul. Îndată în palatul viceregelui s-a vorbit de fantome şi de arătări. Stăruia convingerea că în noaptea precedentă jucase un rol o putere magică. Altfel, cum se putea ca, în pofida tuturor cercetărilor şi al examinărilor, să nu se găsească nici un indiciu al vreunei deschideri şi ca în nici o parte a lambriurilor şi a pereţilor, meticulos cercetaţi, să nu se observe vreo spărtură? Singura persoană care ar fi putut da câteva informaţii, ciudatul soldat, cum era numit în garnizoană, a rămas de nepătruns şi îşi făcea datoria ca de obicei. Cu toate aceste, lui nu i-a scăpat după această noapte sângeroasă faptul că ofiţerul companiei sale îl observa, aruncându-i priviri crucişe de mai multe ori, în care se citea neîncredere şi în acelaşi timp, un lucru în plus: fără îndoială, îl bănuia pe Gonzalve că era amestecat în această

aventură. Însă mai probabil era că se temea ca Gonzalve să nu facă o legătură cu persoana lui. În timp ce slujitorii şi funcţionarii palatului îşi făceau tot felul de ipoteze, în care duhul rău juca un rol în această afacere, şi chiar viceregele aproape că admitea intervenţia supranaturalului, exista totuşi o persoană care credea că totul se petrecuse în modul cel mai firesc şi că într-adevăr un duh rău era amestecat în această întâmplare şi inspirase acţiunile ticăloşilor.

Această persoană, evident foarte înţeleaptă, era Anita, fiica viceregelui. Simţea că ea însăşi era aceea pe care o urmăreau cei patru spadasini necunoscuţi, şi că ei fuseseră introduşi la ea pentru a o ridica cu forţa. Instinctul său sigur de femeie îi spunea printre altele că sufletul complotului era un pretendent pe care-l respinsese nu demult în mod hotărât.

Acest pretendent era un englez, guvernatorul din Kingston, din insula Jamaica. Era un tânăr de origine înaltă, însă desfrânat şi pierdut în datorii. Într-o vizită pe care o făcuse la Santo Domingo, Sir Arthur Glendon, aşa se numea guvernatorul, o copleşise pe Anita cu atenţii semnificative, pe care le-a încoronat în ardoarea lui vulcanică cu o declaraţie de dragoste destul de violentă, încât frumoasa Anita l-a concediat pe loc. Chiar şi viceregele informat de această comportare puţin discretă s-a indignat şi i-a dat de înţeles englezului că era mai bine să renunţe la vizită şi că ar face bine să părăsească Santo Domingo cât mai repede.

Englezul s-a îndepărtat, însă jurând să se răzbune. Acest om cu noroc în dragoste, obişnuit să triumfe asupra celor mai rebele frumuseţi, fierbea de mânie la gândul că cineva ar încerca să-i reziste. Şi Anita, care îl aprecia la reala lui valoare, se temea în secret ca el să nu urzească într-o zi vreun complot împotriva ei.

Această fată avea o inteligenţă vie şi o perspicacitate puţin comună. Ea a început să facă o anchetă proprie asupra evenimentelor din îngrozitoarea noapte şi şi-a pus nişte întrebări care demonstrau că pornea de la un alt punct de vederea decât al oamenilor superstiţioşi din anturajul său, potrivit căruia probleme trebuia să fie tratată cu explicaţii naturale.

A început prin a se informa de numele soldatului care făcea de gardă în coridor, şi pentru a afla, s-a adresat fireşte ofiţerului care comanda atunci compania de serviciu în palat.

— Vai! Acest soldat ciudat este acela care nu are un ochi, alteţa voastră, a răspuns ofiţerul făcând o adâncă plecăciune, îndeosebi ca să-şi ascundă trecătoarea tulburare de pe faţă. Dar necioplitul n-a ascultat defel. Când am venit să ridic garda, el era

destul de zăpăcit la postul său pe care i-l încredinţasem, şi am rămas cu convingerea că dormise pe timpul serviciului, contrar regulilor şi ordinelor categorice. Însă n-am avut deloc dovezi convingătoare, aşa că nu l-am putut pedepsi. De altminteri, acest băiat nu-mi displace şi îşi îndeplineşte bine serviciul.

Anita avea şi alte întrebări de pus, însă s-a abţinut. Poate că fusese neplăcut impresionată de privirea ciudată şi răutăcioasă a ofiţerului.

— Îţi mulţumesc, a spus ea. Asta-i tot ce am vrut să ştiu. De altminteri, este foarte posibil ca cel de pază să nu fi auzit nimic. Într-adevăr, postul său este la oarecare depărtare de uşa apartamentelor mele. Hotărât lucru, trebuie să se renunţe la explicarea acestei crime atât de extraordinară şi înspăimântătoare!

Cu aceste cuvinte, Anita s-a îndepărtat. S-ar fi speriat dacă ar fi putut surprinde privirea ameninţătoare cu care ofiţerul o urmărise cu obstinaţie, până a pierdut-o din vedere.

— Prima lovitură a eşuat, şi-a spus el apoi cu un rânjet sfidător. În asta s-a amestecat… diavolul. Diavolul… sau soldatul cu bandă neagră. Sunt aproape gata să cred în farmece. Însă asta-i o bănuială care te înşală. Ciudatul soldat poate şti mai multe decât vrea să spună! Totuşi, el a băut din bidonul meu şi trebuie să fi căzut într-un somn adânc.

Anita a reintrat în apartamentele sale, care fireşte erau supravegheate mai sever ca niciodată. Cadavrele fuseseră ridicate şi din anticameră dispăruseră toate urmele crimei. Viceregele a cerut ca din acea seară să fie dublată paza de noapte din faţa apartamentelor fiicei sale.

Odată ajunsă în apartament, Anita a chemat-o pe una din slujnicele sale, o fată şireată şi foarte îndemânatică.

— Îţi voi încredinţa o misiune, i-a spus cu voce joasă stăpâna sa, care mă va face să-ţi cunosc agerimea. Încearcă să afli dacă soldatul Gonzalve este de santinelă în această noapte, la ce oră şi în ce loc al palatului. Însă informează-te în aşa fel încât comandantul companiei să nu afle nimic. Am motivele mele speciale să ţin seama de acest amănunt.

Slujitoarea nu a fost mai puţin mirată că o nobilă domnişoară, cum era stăpâna sa, se interesa de un simplu soldat. Însă ea a făcut ceea ce i s-a spus să facă. Când s-a întors, a informat-o pe Anita că Gonzalve intra în serviciul de gardă în noaptea aceea, de la ora opt seara până la miezul nopţii, însă postul ce i se încredinţase se afla în alt capăt al palatului, într-un turn vechi cu

faţa spre mare.

— Iată informaţiile mele, a încheiat subreta. Cu siguranţă că alteţa voastră nu va merge în acel loc singuratic şi sumbru!

— Vom vedea asta când vom ajunge acolo, a spus Anita. Însă deocamdată tăcere! Nimeni nu trebuie să afle un cuvânt despre toate acestea…

Dacă comandantul companiei a doua îl supraveghea cu atenţie pe ciudatul soldat, şi Gonzalve la rândul său era mereu cu ochii pe el. Rareori îl pierdea din vedere pe superiorul său şi constata acum ceva ce-i dădea de gândit. Soldaţii care nu erau de pază aveau permisiunea să circule liber în curte şi pe bastioanele palatului. Mai mulţi soldaţi liberi jucau cărţi. Numeroşi alţii se dedicau dulceţei trândăviei, cea mai apreciată fiind să dormi buştean. Singur Gonzalve nu-şi permitea nici o odihnă. Îl urmărea pe căpitan ca o umbră, şi este nevoie s-o spunem, fără ştirea lui. În ziua aceea pe la amiază l-a văzut pe acest personaj, înconjurat de un mister pe care el voia să-l pătrundă, în vârful uni bastion, părând să contemple cu un aer indiferent oraşul şi marea.

Gonzalve şi-a ales un loc de observare în vecinătate, unde să nu fie văzut de ofiţer, căruia îi putea observa toate mişcările. Deodată acesta a scos din buzunar o batistă albă şi a trecut-o de trei ori pe frunte, ca şi cum ar fi încercat să-şi şteargă sudoarea.

Gonzalve şi-a îndreptat imediat privirea spre căsuţele ce dominau palatul şi care se întindeau până în port, formând oraşul de jos. Acolo jos, cineva a agitat şi el de trei ori ceva alb şi imediat s-a deschis o fereastră.

— Vai! Vai! Un semnal, a murmurat Gonzalve. Mă aşteptam la asta. Se pune la cale un complot! În palat sunt nişte trădători şi unul dintre ei este ofiţerul. Dacă aceşti ticăloşi ar şti ce s-a întâmplat în noaptea trecută!… Însă le voi plăti cu vârf şi îndesat! Se află încă o uşă secretă pe care…

Aceste ultime cuvinte s-au stins într-un murmur. Gonzalve şi-a părăsit ascunzătoarea şi a dispărut din nou după vechiul turn.

Seara el s-a îndreptat la postul său. Ofiţerul şi-a făcut aproape imediat rondul şi şi-a reînnoit manifestările de prietenie, însă fără a-i oferi de băut. N-a mai revenit, şi Gonzalve a rămas singur în încăperea lugubră a acestui turn nelocuit.

Ciudatul soldat a început să facă cei o sută de paşi cu un calm care nu era decât aparent. Era mereu pregătit, plimbându-şi privirile şi încordându-se la cel mai mic zgomot, într-o atitudine de apărare, căci se aştepta la un atac.

Putea să fie ora zece, când deodată Gonzalve a perceput un zgomot destul de ciudat, care părea să se apropie încetişor. S-ar fi spus mai întâi că era un clipocit, apoi o alunecare şi în sfârşit un foşnet de îmbrăcăminte, însă de un fel diferit de cel auzit noaptea trecută pe coridor.

Soldatul a fost imediat la postul său, într-un loc pe care şi-l alese de mai înainte, un fel de nişă ce-l adăpostea din spate. Ţinea solid muscheta, gata să se servească de ea, fie ca să tragă, fie ca pe o măciucă, pentru lovit. Muşchii lui atletici se încordau, gata să-şi arate din plin forţa. Zgomotul venea acum chiar din turn. Lui Gonzalve i se părea că în acea încăpere din spatele lui, care fusese de multă vreme închisă, se găseau nişte fiinţe vii. El a auzit distinct că se trăgea cu oarecare greutate un zăvor.

Apoi în faţa lui s-a deschis imediat, încetişor, o mică uşă, împinsă misterios şi invizibil.

Adversari primejdioşi

Gonzalve a lăsat să-i cadă muscheta. Cine înainta spre el nu era un duşman: era o tânără femeie, cu o mantie uşoară aruncată pe umeri, cu privirea încântătoare aproape în întregime ascunsă sub preţioasa mantie dantelată. A recunoscut-o pe Anita, fiica viceregelui. Ea trebuia să fi venit prin palat până la turn, trecând prin numeroase apartamente goale şi escaladând o mulţime de coridoare întunecoase. Gonzalve a observat şi pe o altă femeie, evident o slujnică, care la un semn al stăpânei, a rămas în camera de alături.

Anita s-a îndreptat direct spre Gonzalve, care s-a înclinat respectuos în faţa ei, însă fără nici o slugărnicie. Ochiul său liber a întâlnit deschis şi sincer privirea tinerei fete.

— Eşti Gonzalve, i-a spus Anita cu voce joasă. Ai făcut de pază în noaptea trecută nu departe de camera mea?

— Este adevărat, a răspuns pe scurt soldatul. Acolo am fost de santinelă.

— Şi n-ai auzit nimic neobişnuit? a continuat Anita, fixând ochiul strălucitori de pe frumoasa faţă bărbătească a tânărului, a cărui banderolă nu-i schimba trăsăturile de nobleţe şi bravură.

Soldatul a rămas nemişcat ca şi cum n-ar fi auzit, şi Anita părea că nu se aştepta la un răspuns.

— Nu, nu spui nimic, s-a grăbit ea să adauge. Eşti incapabil să minţi. Te văd după figură. Ştii bine, mult prea bine ceea ce a fost şi în această privinţă am presentimentul că îţi datorez mult, că mi-ai salvat onoarea, care-mi este de mii de ori mai preţioasă decât viaţa…

— S-a aflat şi un alt soldat de pază, în noaptea aceea, a reluat liniştit Gonzalve. Am fost trezit la miezul nopţii.

— Acel om nu poate fi luat în calcul, a ripostat Anita. L-am văzut. Este un individ oarecare, nesemnificativ, un beţiv, care nu ascunde nimic şi chiar spune că n-a auzit şi n-a văzut nimic. Însă tu eşti diferit. Eu sunt încă tânără. Am citit pe faţa ta că eşti un om care ştie să păstreze un secret. I-ai văzut pe misterioşii oameni care au asasinat-o pe cameristă. Nu am nici cea mai mică îndoială, cu toate că nu-mi explic cum a putut fi reînchisă uşa din coridor, cu cadavrele înăuntru.

Gonzalve n-a răspuns nimic, însă tăcerea lui spunea multe. Ochii frumoasei domnişoare străluceau de admiraţie şi în acelaşi

timp de recunoştinţă. Da, fiica viceregelui simţea bine că în momentul critic acest om curajos şi discret venise în ajutorul său. Însă ştia de asemenea că această gură energică, făcută să comande, nu va divulga defel secretul său.

— Văd bine, a spus Anita după o tăcere lungă, că nu vrei să mă înşeli şi nu vrei să-mi povesteşti ceea ce ai făcut. Fii liniştit, voi şti şi eu să tac. Nu voi spune un cuvânt nimănui despre asta. Îmi dau seama că am în faţa mea pe omul care m-a protejat, şi atunci când dormeam aş fi fost o pradă uşoară acestor răpitori. Şi adaug că mă socotesc de-acum înainte îndatorată faţă de tine, Gonzalve. Acum îţi spun simplu, mulţumesc!

— Nu prea văd de ce alteţa voastră îmi mulţumeşte, a replicat tânărul, a cărui atitudine mândră a impresionat-o adânc pe seniorita. Sunt soldat, eram de pază şi nu mi-am făcut decât datoria. Asta-i tot ce pot să spun.

— Şi asta-i destul pentru a mă convinge că nu m-am înşelat, a răspuns ea vioi. M-am informat deja asupra ta. Am primit discret informaţiile pe care am putut să le găsesc. Eşti un om deosebit şi nimeni nu te cunoaşte bine. Însă faţă de tine eu nu voi avea niciodată cea mai mică neîncredere. Şi acum adio, deoarece trebuie să plec, dacă se va ivi cândva cazul, vei vedea că nu vei avea de-a face cu o nerecunoscătoare!

Încă o dată privirile li s-au încrucişat. Tânărul soldat a rămas nemişcat, ca o statuie de marmură, până ce tânăra fată a dispărut dincolo de uşă, auzindu-se imediat zăvorul tras. Gonzalve era din nou singur. Nu s-a lăsat defel adâncit în visările pe care o asemenea vizită putea destul de uşor să-i dea un motiv de plăcere şi măgulire.

Nu se mândrea defel de dovada de distincţie şi încredere ce i se arăta. Dimpotrivă, chipul i s-a întunecat. Şi-a dublat vigilenţa. Şi un lucru ciudat, şi-a concentrat atenţia asupra părţii de sus a turnului, care devenea o ţintă a sa. A privit cu atenţie deasupra turnului, unde apărea confuz masa întunecată a schelăriei şi a acoperişului, loc în care ar fi putut, dacă ar fi fost mai multă lumină, să vadă terasa de dincolo de meterezele de pe culmea zidurilor.

Gonzalve părea să bănuiască o capcană. Îşi ţinea capul drept, ca să nu trădeze prin vreun gest interesul ce-l acorda la ceea ce se petrecea în partea superioară a turnului. El făcea cei o sută de paşi, se oprea, îşi relua mersul, cu aceeaşi înfăţişare indiferentă, ţinând în mâna dreaptă greaua sa muschetă ce-o purta cu aceeaşi uşurinţă ca pe un baston la plimbare.

Linişte! Cine-i totuşi acolo sus?... Urechea fină a tânărului soldat a surprins un fâşâit uşor. Aceasta nu putea fi decât o pisică. Însă Gonzalve, cu iuţeala gândului, şi-a ridicat braţele drept şi şi-a întins muscheta orizontal deasupra capului.

Nu era prea târziu. Prin spaţiul de sus a trecut iute o umbră lungă şi subţire. Imediat s-a rostogolit cu un şuierat surd o fâşie de piele. Era un lasou, din acelea care se folosesc în America Centrală. Cureaua fusese aruncată cu o precizie într-adevăr minunată şi dacă Gonzalve n-ar fi avut prevederea să se acopere rapid cu muscheta, juvăţul i-ar fi prins în mod fatal gâtul. Însă cureaua nu întâlnise decât lemnul şi ţeava muschetei şi a alunecat jos fără a prinde ceva. Lasoul s-a întors totuşi în gol de unde venise, ridicat de o mână nevăzută prin întunericul opac al nopţii.

— Nu m-a prins! a şoptit Gonzalve. Dacă nu-mi apăram capul cu arma, acum atârnam gâtuit între cer şi pământ. Dar adversarii mei n-au ţinut seama de oaspetele lor. Evident că nu ştiu încă cu cine au de-a face. În tot cazul, trebuie să mă aştept la o nouă agresiune din partea lor. Am avut mare dreptate când am presupus că ticăloşii cărora le-am zdrobit craniile în noaptea trecută nu erau decât nişte instrumente. Aveau în spatele lor un instigator pe care nu-l cunosc încă. Bănuiesc că eu sunt cel care le-am zădărnicit sinistrul complot şi vor să mă suprime.

Gonzalve abia îşi murmurase în sine aceste cuvinte, că şi-a pus muscheta în aceeaşi poziţie ca şi înainte. Într-adevăr, în acelaşi moment a căzut din nou, cu vâjâit uşor primejdiosul lasou, care de această dată a apucat muscheta de ţeavă. Cel ce arunca de sus, el şi complicii lui, căci trebuia să fie mai mulţi, credea că îl prinseseră pe soldat. S-a tras cu o putere ce putea să ridice o navă la edec cu cureaua. Însă soldatul de jos nu se clintea. Cu cele două mâini crispate pe ţeava muschetei sale, trăgea şi el, în sens invers şi se ţinea bine, ferm ca o stâncă. Deodată s-a auzit o uşoară pocnitură seacă, crac! Era cureaua, care supusă unei forţe violente s-a rupt în două. Un altul ar fi fost zdruncinat când a cedat cureaua, dar Gonzalve a rămas în picioare. Abia dacă şi-a îndoit genunchii, şi a desprins nodul de pe ţeava muschetei, aruncând capătul lasoului într-un colţ. De ce n-a tras soldatul? Toate santinelele s-ar fi culcat imediat la pământ şi ar fi tras la întâmplare spre înaltul turnului. Însă Gonzalve îşi păstra încărcătura pentru vreun alt caz, poate mai primejdios. El s-a aruncat pe loc îndărăt, sub o grindă, de unde putea să se ferească de lasouri. Acolo sus se auzea un mers de

colo-colo, şi un foşnet rapid, de parcă cineva s-ar fi îndepărtat în grabă. Apoi totul s-a scufundat în tăcere, în timp ce tânărul soldat nu înceta să stea la pândă cu ochii şi cu urechile. Nu surprindea nici cel mai mic zgomot, însă presupunea că foarte aproape de acolo îl supravegheau nişte duşmani necunoscuţi, voind să scape de el cu orice preţ.

Agresiunea de sus nu s-a mai repetat. Misterioşii complotişti ce urmăreau să-l înlăture pe Gonzalve trebuie să-şi fi dat seama de zadarnica lor întreprindere în faţa abilităţii tânărului. Fără îndoială că-şi chemaseră şi alţi complici din vecinătate.

Continua să domnească liniştea, o linişte care precede furtuna, şi-a zis Gonzalve, care acum nu pierdea din vedere un loc care-i devenise suspect, pe peretele din faţă. De acolo, s-a gândit el, trebuie să observe cineva, din spatele unei uşi ce se deschidea într-o magazie.

Într-adevăr, nu era de temut o împuşcătură din partea lor, care ar fi dat alarma în palat. Dar fără îndoială că se mai aflau vreo alţi câţiva ţipari pe stânci cu vreo viclenie infernală care să-i aducă pierzania.

Trecerea pe unde umbla santinela era luminată cu o singură lampă cu ulei, fumegândă şi palidă, suspendată de tavan. În aşa fel încât uşa magaziei, cu toate că nu era prea departe de el, rămânea în penumbră. Puţin mai sus de mijlocul uşii se afla o ferestruică, cum se vede încă adesea la uşile de acest fel, pentru ventilaţie sau supraveghere. Prin acea deschidere, ce putea uşor să fie trădătoare, şi pe care Gonzalve n-o scăpa din ochi, i se părea că-l pândea cineva.

În tot cazul, uşa era evident închisă. Dar îşi spunea să nu renunţe s-o observe şi dacă se deschidea, să aibă vreme să acţioneze în consecinţă. Procedase foarte bine. Deodată Gonzalve a făcut un salt într-o parte, un salt de panteră, cu iuţeala vântului, şi în mai puţin de o fracţiune de secundă ar fi fost prea târziu. În locul ce-l părăsise, ceva s-a lovit de perete cu o vibraţie şi un sunet de spart. Dintr-un salt oblic, Gonzalve a trecut pasajul şi a ajuns în dreptul uşii suspecte, foarte aproape, dar fără să fie atins. De acolo a observat pe locul unde se aflase mai înainte, o săgeată, o săgeată lungă şi roşie, ca acelea de care se servesc indigenii din insule. Vârful lung şi ascuţit se rupsese când nimerise în perete.

— Foarte bine gândită şi asta! a şoptit din nou Gonzalve. Mai întâi lasoul şi apoi săgeata indiană otrăvită! Excelentă imaginaţie ca să fiu şters pe tăcute din rândul celor vii. Din fericire m-am

păzit şi de altfel mi-am dat mai bine seama, mai mult decât îşi imaginau aceşti netrebnici. Iată-mă din nou scăpat. Voi rămâne aici sprijinit de perete şi sunt curios să văd noua lor şiretenie pe care o vor folosi.

Gonzalve se aştepta la noi capcane şi atacuri. Însă fie că conspiratorii socoteau poziţia lui actuală de neatins, fie că încercau să-şi schimbe intenţiile, amânându-şi planurile, nu s-a mai petrecut nimic anormal până la miezul nopţii, momentul în care Gonzalve a auzit paşii celor care veneau să ridice garda. El s-a întors grăbit la postul său, fără ca în prealabil să nu ia săgeata, pe care a rupt-o încet şi a făcut-o bucăţi, ca şi vârful zdrobit, pe care le-a înfăşurat prudent în batistă.

Şi-a pus muscheta în poziţie regulamentară când au apărut santinelele de schimb sub conducerea ofiţerului care-l suspecta atât pe Gonzalve.

Soldatul se afla acolo indiferent. El a observat nu fără plăcere înfăţişarea descumpănită a ofiţerului, care nu-şi putea crede ochilor.

— Vai! Vai! Se aştepta probabil să găsească în faţa lui un cadavru, se gândea tânărul. De-acum înainte, acest război este declarat deschis. Nu mai trebuie să închid ochii dacă vreau să supravieţuiesc aici. Însă n-are importanţă, nu mai este necesar. Am aflat ceea ce voiam şi planul mi-a reuşit. Chiar acei ticăloşi mi-au indicat drumul secret ce duce în palat. Vai! Când vor constata că datorită propriilor lor greşeli, cu ajutorul şi împotriva intrigilor lor, mi-am îndeplinit scopurile, sper că vor înnebuni de turbare şi disperare.

— Totul a fost bine? a întrebat şeful, care îşi reţinea cu greu necazul şi părea gata să-l mănânce de viu pe soldat.

— Totul a fost bine, a răspuns Gonzalve fără a se clinti.

— Deci nimic extraordinar, absolut nimic? a repetat maşinal ofiţerul.

— Nimic decât am spus, a repetat cu răceală soldatul. Totul a fost calm. Nimic n-a tulburat ordinea şi liniştea.

Ofiţerul şi-a încleştat pumnii, însă s-a stăpânit imediat şi s-a ocupat de instalarea noii santinele.

Gonzalve s-a întors cu ceilalţi soldaţi în sala de gardă. S-a lungit pe patul de campanie şi a simulat închiderea pleoapelor, însă fără să înceteze o secundă să-l observe pe comandant, în acelaşi timp neîncrezător şi suspect. Acesta s-a ridicat de mai multe ori de pe locul său ca să se apropie de Gonzalve. Fără îndoială voia să fie sigur că dormea. Însă nu se apropiase prea

bine de patul de campanie, că tânărul soldat a deschis ostentativ ochiul. Şi asta a părut să-l scoată din sărite pe ofiţer. Se gândea să dea vreo lovitură chiar în sala de gardă? Asta ar fi fost foarte riscant faţă de ceilalţi soldaţi ce se aflau acolo. Orice era, Gonzalve n-a renunţat la vigilenţa sa nici când a văzut că ofiţerul părăsea sala. În pragul uşii, şeful s-a întors încă o dată. Din pupile îi ţâşneau flăcări diabolice. Nu mai exista nici o îndoială. Pentru de acest om, Gonzalve era de prisos în lume. Tânărul soldat a avut impresia că acest nedemn ofiţer rumega o nouă viclenie infernală şi credea că găsise un mijloc sigur ca să-l facă să dispară.

Trădarea

Era spre dimineaţă, pe la ora trei. Ziua începea să mijească, când ofiţerul comandant al serviciului de noapte a părăsit palatul şi s-a îndreptat spre oraş, printr-o amestecătură de căsuţe ce duceau spre port.

Asta nu era defel de mirare. Căpitanul îşi avea locuinţa în oraş şi era liber până la prânz. Deodată şi-a schimbat drumul şi a dispărut într-o stradă mică şi îngustă. S-a oprit o clipă ca să asculte. Fiind totul liniştit, a scos o cheie şi a deschis cu atenţie uşa de la intrarea unei căsuţe, după aparenţă destul de veche. A urcat poticnindu-se un fel de scară necioplită, şi ajuns într-o încăpere de sus, a împins o uşă care a cedat imediat. La lumina unei lumânări s-a putut întrevedea un bărbat tânăr, înalt, ale cărui trăsături destul de frumoase erau vizibil vestejite de dezmăţ.

Ofiţerul s-a înclinat adânc, de parcă ar fi avut în faţă chiar pe viceregele.

— Ei bine! În ce stadiu ne aflăm? a întrebat străinul cu nerăbdare, pe un ton chiar violent. Aşa îţi ţii făgăduielile, escroc, înşelător ce eşti? Stau aici ca pe cărbuni aprinşi. Dorinţa mea trebuia să se realizeze încă în noaptea trecută şi acum este nevoie de luat totul de la capăt!

— Excelenţa voastră n-a observat astăzi semnalul meu? a întrebat umil ofiţerul, cu totul descumpănit.

— Ba da, am văzut bine semnalul tău, a spus omul pe un ton arogant de stăpân. Era obişnuita invitaţie la răbdare. Însă mi-am pierdut cu totul această răbdare şi încrederea. De-abia am închis un ochi astă-noapte. Să vedem! Explică-mi cum s-au petrecut lucrurile în aceste două tentative. Prima dată patru din cei mai buni slujitori ai mei şi-au găsit aici moartea! Vreau să ştiu cum s-a putut întâmpla!

Ofiţerul a dat din umeri cu un aer consternat.

— Excelenţă, a început el, cred că într-asta s-a amestecat diavolul. Am pregătit totul cum am putut mai bine. Oamenii voştri au pătruns în palat prin trecerea secretă, pe care am descoperit-o din întâmplare şi pe care sunt singurul ce o cunoaşte. Am crezut că am adormit pe soldatul prin faţa căruia ei au trebuit să treacă. El a băut cu lăcomie băutura somniferă pe care i-am dat-o, lichid care trebuia să-şi facă efectul. Şi de fapt,

când am ridicat paza, l-am găsit în aşa fel încât mi-a fost destul de greu să-l trezesc. Până aici totul se explică în chip firesc. Însă iată unde nu înţeleg nimic. Întrucât nu puteam să mă amestec în această afacere, am înmânat oamenilor voştri cheia care deschidea uşa apartamentelor frumoasei Anita. Ei au intrat înăuntru cum trebuie şi Rodrigue, cum s-a convenit, a înjunghiat-o pe dădacă. A fost găsită moartă în patul său. Însă ceea ce-i straniu aici, este că alături de ea zăceau patru oameni cu craniile zdrobite. Şi un lucru şi mai de neexplicat, uşa era închisă ca şi cum nu s-ar fi petrecut nimic. Cheia falsă dispăruse şi sunt pe deplin sigur că ea n-a fost găsită de nimeni. Mi-am îndreptat imediat suspiciunea asupra soldatului care era de gardă, un om ciudat, care nu are decât un ochi, însă care de altminteri este un soldat excelent. Nu mai am încredere în acest om şi cred că el a jucat cu această ocazie un rol dublu şi ar putea să lămurească misterul dacă ar vrea. Această bănuială este suficientă ca să mă hotărască să-l fac să dispară şi cineva dintre oamenii voştri s-a ocupat activ să-l suprime în această noapte, în timp ce era de santinelă într-un turn vechi, însă fără nici un rezultat bun. S-a încercat să i se prindă grumazul într-un lasou, dar descurcăreţul a zădărnicit lovitura. A scăpat de asemenea şi de o săgeată otrăvită, care a fost trimisă dintr-o ferestruică a uşii. Şi pe deasupra, în loc să dea alarma, a păstrat cu grijă tăcerea şi mi-a declarat apoi că nu a fost tulburată ordinea. Nu-i aşa, Sir Arthur, că toate acestea sunt mai mult decât suspecte?

Din ultimele cuvinte ale ofiţerului trădător se vedea că pretendentul respins de către frumoasa Anita locuia în secret la Santo Domingo. Acesta era guvernatorul englez din Kingston, acel libertin care jurase să se răzbune pentru dispreţul pe care i-l arătase fiica viceregelui, acest om care nu avea ca regulă decât pasiunile sale. El se stabilise în insulă sub o deghizare, corupsese un ofiţer din gardă şi făcea totul ca tânăra fată să cadă în puterea lui.

— Îmi trebuie Anita, nu mă interesează cum! a strigat Glendon mânios. Voi înfrânge orgoliul ei şi îngâmfatul vicerege se va socoti satisfăcut dacă îi voi întinde mâna fiicei sale, după ce o voi ridica. Însă bătrânul avar va trebui să sacrifice o bună parte din averea pe care o deţine în pivniţele lui. Nu voi consimţi să fac din Anita o soţie legitimă, decât dacă îmi va da o dotă regală.

— Şi soldatul, a sugerat ofiţerul, piatra ce ne împiedică?

— Trebuie să scăpăm de acest intrus! a răspuns englezul cu un aer sinistru. Mai am aici destui oameni devotaţi. Îi voi trimite

la palat pe drumul secret şi vor face dreptate pe loc.

— Nu, senioria voastră, nu face asta, a spus grăbit trădătorul. Ar însemna o stângăcie. Am un plan cu totul diferit, care oferă mai mare garanţie de succes. Viceregele este foarte bănuitor. După ciudatele evenimente din cealaltă noapte, el se va crede înconjurat de conspiratori. Nu-mi va fi greu, să aranjez în aşa fel lucrurile, încât Gonzalve să fie luat drept sufletul unui complot şi astfel, afacerea va fi repede reglată.

— Nu, a răspuns Sir Arthur clătinând din cap. Combinaţia ta ar putea să nu reuşească, şi în tot cazul, s-ar tărăgăna şi lungi. Vreau să meargă repede şi să ajungem la capăt chiar în această noapte. Aranjează în aşa fel ca să fii de serviciu chiar din această seară la palat şi pune-l acolo de santinelă. Însă fii atent ca muscheta lui să nu poată trage.

— Fie! Şi după aceea? a obiectat din nou ofiţerul. Cum ne vom introduce în apartamentele senioritei? Cheia falsă a dispărut şi postul este dublu. La nevoie pot să rezolv şi această din urmă dificultate. Să nu-l pun acolo, în pofida ordinelor, decât pe Gonzalve, care odată mort, nu va mai spune nimic. Însă cheia, blestemata de cheie!…

Sir Arthur Glendon se plimba în lung şi în lat prin încăpere adunându-şi gândurile.

— Ascultă, a spus el în sfârşit. După tot ce mi-ai povestit, acest soldat este un om foarte primejdios. Rezultă sigur din incidentele petrecute, cel cu cei patru servitori ai mei doborâţi, tu mi-ai spus deja. Însă văd cum s-au petrecut lucrurile. Soldatul tău n-a făcut decât să pară că bea din plosca ta, şi a simulat o somnolenţă care nu-i defel dovedită. El s-a furişat cu pas de lup în spatele celor patru oameni, care fireşte lăsaseră uşa deschisă. S-a aruncat asupra lor pe neaşteptate, în momentul când uciseră pe doică şi cu câteva lovituri de pat de mușchetă bine aplicate le-a zdrobit craniile, fără ca ei să aibă timp să-şi dea seama. Apoi s-a retras închizând uşa şi ascunzând cheia. Garantez că această cheie se găseşte asupra lui!

— Asta-i mai mult decât probabil, senioria voastră, a exclamat ofiţerul, uimit de această reconstituire lucidă a scenei omorurilor. Şi sunt un mare imbecil că nu m-am gândit mai devreme la asta. Însă voi avea grijă. Mă voi întoarce la palat imediat pentru a lămuri chestiunea. A mai rămas un lucru pe care nu mi-l explic. De ce diavolul de soldat nu a dat alarma după ce a doborât pe servitorii senioriei voastre? Era un mijloc garantat de a se pune în valoare.

— Avea fără îndoială motivele sale, a reluat englezul gânditor. Dacă a păstrat tăcerea, cu siguranţă că nu putea face altfel. De ce? O vom afla poate curând.

— Foarte bine, excelenţa voastră! a exclamat ofiţerul. Am o idee. Restul zilei compania mea este liberă. Îmi voi trimite oamenii să facă baie în golf. În timp ce se vor zbengui, eu voi scotoci uniforma soldatului nostru. Doar eu am făcut cheia falsă. O voi recunoaşte deci cu uşurinţă. Aşteaptă ştirile mele. În tot cazul, acest Gonzalve o va încurca chiar în această noapte, pe timpul serviciului de santinelă. Voi avea grijă ca în prealabil să-i fac muscheta cu totul inofensivă.

Câteva minute după aceea, cei doi conspiratori s-au despărţit. Ofiţerul s-a îndreptat spre domiciliu. Unde s-a odihnit puţin.

Spre ora nouă s-a întors în cazarmă, unde a ordonat companiei să meargă la baie.

Fireşte, soldaţii n-au aşteptat să li se spună de două ori. La o jumătate de oră după aceea, flăcăii se zbăteau în apă în toate părţile, mai ales Gonzalve, care se remarca prin dibăcia unui bun înotător, aruncându-se şi reapărând din apă la mare distanţă, ca un marsuin.

Ofiţerul ştia că Gonzalve, de fiecare dată când mergea la baie, se îndepărta foarte mult spre largul mării până la nişte insuliţe împrăştiate la intrarea în golf. Aceasta a făcut-o şi de această dată. A fost văzut tăind rapid valurile cu puternicele lui membre şi ajuns la una din insuliţe, s-a urcat pe uscat şi a dispărut într-un tufiş, potrivit obiceiului, ca pentru a se odihni câteva clipe.

Însă nimeni nu se nelinişte şi nu vedea ceea ce făcea el în realitate. Dar fluieratului înăbuşit pe care l-a dat el a fost auzit şi i s-a răspuns imediat cu un semnal asemănător. Tufişurile dese îl fereau. Aici s-au auzit nişte şoapte care au durat câteva minute şi curând Gonzalve a reveni la locul din port unde se scăldau soldaţii în apă.

Ofiţerul se afla mereu acolo neavând nicidecum aerul că se preocupă de Gonzalve. El n-a spus nici un cuvânt şi şi-a readus compania la locul de cazare.

Spre seară, comandantul companiei a doua a revenit în grabă la căsuţa de pe mica străduţă din port.

— Într-adevăr, aşa cum am spus şi cum m-am gândit, senioria voastră, a bâlbâit el de-abia răsuflând. El avea cheia. Am găsit-o în uniforma lui. Era ascunsă îndemânatic între stofă şi căptuşeală! El este deci cel care a luat cheia, şi prin urmare, cu siguranţă că tot el i-a ucis pe cei patru.

— Însă presupun că nu i-ai lăsat această cheie? a întrebat Sir Arthur, cu îngrijorare.

— Nici o teamă! a rânjit ofiţerul. Fireşte că n-am uitat s-o iau. Dar am înlocuit-o cu o altă cheie, la fel ca mărime şi ca formă, ce o aveam cu totul întâmplător asupra mea, pe care am pus-o în veston, la locul ei cu grijă. Apropo de Gonzalve, mi-am reamintit că acesta este un înotător excelent şi rămâne de obicei o jumătate de oră în apă. Eu am dat lovitura în acest timp. Iată cheia, excelenţa voastră. Întâlneşte-i pe oamenii voştri şi în această noapte să-i însoţească, fireşte, de preferinţă chiar excelenţa voastră, prin pasajul secret care duce din port până la palat. O veţi putea lua pe frumoasa Anita. În ce-l priveşte pe Gonzalve, răspund eu de asta! Nu va putea să dea alarma cu muscheta lui. Va fi repede domolit şi expediat!

O noapte îngrozitoare

Noaptea s-a lăsat brusc şi compania a doua a fost din nou de serviciu în noaptea aceea.

În momentul instalării santinelelor şi încredinţării consemnelor, căpitanul i-a spus lui Gonzalve, pe un ton scurt, însă nu nepoliticos:

— Vei intra de santinelă de la ora opt până la miezul nopţii în faţa apartamentelor fiicei viceregelui. Acesta-i un post de încredere. De altfel, este dublat de către altul. Însă camaradul tău va fi instalat puţin mai departe pe coridor, pentru orice eventualitate neobişnuită, ceea ce-i puţin probabil.

Fără să aştepte răspunsul, ofiţerul s-a întors şi s-a îndepărtat cu un surâs perfid pe buze.

Gonzalve şi un alt soldat, un om destul de greoi şi nesemnificativ, s-au văzut deci instalaţi în postul cel mai important, cel care prezenta cele mai mari primejdii şi răspunderi. Camaradul lui Gonzalve a fost instalat mai încolo, dincolo de cotul ce-l înscria coridorul, într-un loc unde cele două santinele nu puteau să se vadă. Gonzalve îşi avea locul în vecinătatea imediată a uşii, a cărei cheie credea că o are asupra lui.

De îndată cei doi s-au trezit singuri. Gonzalve a auzit mai întâi pe colegul său umblând încolo şi încoace cu paşi măsuraţi, apoi s-a oprit după un moment. Apoi a surprins un zgomot de alt gen. Venea rapid din curba pasajului şi l-a văzut pe camaradul său ghemuit, cu capul sprijinit de perete, sforăind zgomotos.

— Am presimţit aceasta, a murmurat Gonzalve întorcându-se într-o clipă la locul său. Mi se mai pregăteşte o gâlceavă. Însă voi lua şi eu imediat măsurile ce se impun. Cu siguranţă că tovarăşul meu a fost adormit, cum a încercat căpitanul să procedeze şi cu mine. Atenţie! Nu va trece mult şi-l voi vedea că se reîntoarce.

Apartamentele locuite de Anita se găseau într-o parte puţin mai retrasă a palatului.

O împuşcătură era suficient de puternică ca să se dea alarma de la un capăt la altul al palatului, însă strigătele ar fi fost zadarnice în aceste galerii lungi şi cu siguranţă că pe asta se bizuia trădătorul vândut lui Arthur Glendon.

Deocamdată totul era calm. Gonzalve îşi ţinea privirea fixată pe singura uşă, la doi paşi de el, care se deschidea în

apartamentul senioritei.

A sunat ora unsprezece, când lui Gonzalve i s-a părut că surprinde un zgomot ciudat, pe care-l mai auzise cândva, un scârţâit de uşă rămasă multă vreme închisă.

— Vai, vai! Vin, a murmurat el. Cred că sunt ai mei! Totuşi, nu-i prea devreme? Să fie oare alţii? În caz de nevoie extremă voi da alarma cu o împuşcătură, ceea ce ar fi contrar planurilor mele. De-abia îşi terminase Gonzalve meditaţia, că pe coridor au apărut o mulţime de siluete negre, nişte oameni înarmaţi cu săbii şi spade. Erau vreo douăzeci, care înaintau în tăcere, evident gata pentru cele mai crâncene violenţe. Gonzalve a pus la umăr muscheta şi a tras asupra primului asaltator care-şi vântura sabia. Dar arma nu funcţiona. În acelaşi moment, sabia banditului s-a lăsat asupra lui. Însă plin de prezenţă de spirit, Gonzalve a parat lovitura cu muscheta, care a făcut să zboare lama sclipitoare. Acesta era un atacator mai puţin de temut. Însă ceilalţi s-au năpustit ca să-l înconjoare pe soldat, singur împotriva a douăzeci.

— Haide! Tăbărâţi peste el! a strigat din spatele grupului un om înalt de statură, ce purta o manta neagră uşoară aruncată pe umeri şi a cărui faţă era mascată. Repede, terminaţi cu el! Trebuie s-o ridicăm imediat pe fată. Corabia ne aşteaptă în golf. Daţi-i drumul, rapid, sfârşiţi cu acest om!

Cei douăzeci de duşmani care-l asaltau pe Gonzalve cu siguranţă că nu erau oamenii palatului, cu toate că soldatul credea că-l zăreşte mai în spate pe şeful gărzii. Erau nişte indivizi blonzi, evident nişte englezi. Aceştia se repezeau cu furie şi totuşi tânărul se gândea să-i doboare într-o clipită. Nu-i rămăsese decât muscheta, cu care nu putea trage. Cu toate acestea, el le opunea o rezistenţă la care atacatorii erau departe să se aştepte.

Cu o iuţeală fulgerătoare, Gonzalve s-a rezemat de uşă, a apucat muscheta de ţeavă şi a aplicat nişte lovituri atât de puternice, încât haita asaltatorilor a rămas şovăitoare.

— Continuaţi să-l loviţi pe individul, striga din spate o voce binecunoscută. Nu vei mai lovi multă vreme.

Trebuia ca trădătorul să se fi crezut sigur de succes, ca să se demaşte astfel şi să-i arunce lui Gonzalve această ameninţare. Au răsunat un pocnet şi un scrâşnet şi patul muschetei, care a întâlnit o sabie, s-a rupt şi a căzut jos. Acum Gonzalve nu ţinea în mâini decât ţeava, căpitanul având grijă să-i facă arma nefolositoare, chiar şi ca o măciucă.

De-acum înainte totul părea pierdut pentru tânărul soldat. Ce putea să facă cu acest fragment de muschetă, împotriva a douăzeci de duşmani voinici şi hotărâţi, care văzându-l dezarmat, îl atacau cu o şi mai mare îndârjire.

Deodată Gonzalve s-a simţit atins la umărul stâng şi i-a ţâşnit sângele. O altă lovitură i-a produs o tăietură sângeroasă la mâna stângă. Însă aceste răni păreau să-l întărâte şi mai mult în luptă.

Vai! El se bătea cu disperare şi la urma urmei asta nu-i servea la nimic. Trebuia s-o sfârşească ucis. S-au ridicat deodată vreo douăsprezece lame, gata să-l străpungă. Acesta a fost momentul suprem, când Gonzalve a văzut strălucind steaua lui salvatoare. Ca prin minune în spatele său s-a deschis uşa, şi dinăuntru s-a ivit o apariţie de nesperat: în prag se înălţa o siluetă albă, o fată frumoasă cu un păr lung despletit. Şi în aceeaşi clipă când cădea lovitura mortală, frumoasa adolescentă, cu un efort de care aceste braţe delicate nu păreau capabile, soldatul a fost tras în anticameră.

Gonzalve, smuls brusc îndărăt, s-a clătinat. Curajoasa fată a împins violent uşa şi a încuiat-o de două ori, în timp ce siniştrii năvălitori de afară au rămas buimaci.

— În felul acesta îmi plătesc datoria celui care mi-a salvat onoarea, a spus fiica viceregelui cu o voce tremurătoare. M-ai scăpat dăunezi. Astăzi eu te scap la rândul meu. Dolores, Juanita, a strigat ea, cereţi ajutor cu toată puterea voastră! Strigaţi pe fereastră! Mă ameninţă o mare primejdie.

Acest strigăt de ajutor se adresa slujitoarelor, care din camera vecină, alergau spre ea speriate de tot. Însă abia s-au apropiaseră acestea de ferestre, că s-a auzit de afară o cheie introdusă în broască.

— Dumnezeule mare! a murmurat Anita albă de tot. Mizerabilii intră aici! Repede! Urmează-mă repede, repede! Te voi ascunde în apartamentul meu.

L-a prins de braţ pe tânărul soldat ca să-l tragă după ea. Însă acesta s-a desprins şi a refuzat să se clintească din loc.

— Eu să fug din faţa unor asemenea bandiţi! a strigat el fierbând de indignare. Niciodată, chiar de mi-aş găsi aici moartea! Nu voi da înapoi nici un pas. Vai! Mişeii! Vai! Ce n-aş da să am acum minunata mea sabie!

Uşa a fost împinsă atât de violent, încât primul invadator, un adevărat colos, a fost împins peste prag şi proiectat, clătinându-se, în interior. Omul ţinea în mână o sabie mare, cu care se gândea să-l lovească pe Gonzalve. Dar o lovitură cu greaua

ţeavă a muschetei l-a doborât, şi acesta s-a rostogolit cu un strigăt surd la picioarele Anitei. Gonzalve i-a ridicat rapid sabia, pe care a învârtit-o fulgerător.

— Apropiaţi-vă acum, laşilor, a strigat el clocotind de o mânie fără margini.

— Terminaţi cu el! a mai strigat omul mascat. Trageţi cu pistoalele! Nu vă mai temeţi că se va da alarma! Veţi mai avea vreme să ajungeţi în pasajul secret şi să vă îmbarcaţi. Am nevoie de ea! Ţineţi-vă bine!

— Dumnezeule din cer! a strigat Anita pălind brusc. Cunosc această voce. Acesta este Sir Arthur Glendon. Ajutor, ajutor, tată!

Unul din englezi a sărit în faţă, cu câte un pistol în fiecare mână. Gonzalve i-a zburat unul din ele cu o lovitură formidabilă de pumn, însă englezul ameninţa cu celălalt pieptul tânărului soldat. Acesta însă l-a respins cu o lovitură de picior aplicată în pântece. Dar zadarnic! Au apărut alte pistoale şi se termina cu Gonzalve… când deodată… atenţie! Ce însemna larma ce venea din fundul coridorului? Zgomotul se apropia crescând, zarva sporea. Atacatorii şovăiau şi priveau îndărătul lor…

— Ura! Iată-ne! strigau nişte voci vijelioase. Fiţi gata, camarazi! S-a dezlănţuit diavolul! Ne vom bate aici. Căpitanul nu trebuie să fie departe. Căpitane, unde eşti? Iată-ne pe noi, oamenii de sub pavilionul negru!

— Înapoi, voi cei de aici, slujitori josnici! a tunat Gonzalve cu vocea sa dominatoare, smulgându-şi banderola de la ochi. Acum mă recunoaşteţi? Cel din faţa voastră şi care vă bate, nu este Gonzalve. Acesta-i căpitanul Morgan, ticăloşi mizerabili, răpitori de fete! Şi de afară sosesc oamenii mei, pe aceeaşi trecere subterană pe care am descoperit-o după voi!

Acest moment de şovăială l-a salvat pe Morgan. Englezii au trebuit să facă faţă unui val tot mai mare de piraţi. Au încercat să se apere, însă au fost exterminaţi până la ultimul.

— Opriţi! Opriţi! a strigat dintr-o dată Morgan. Îi păstrez pe cei doi mizerabili ca prizonieri. Unde este Andre?

— Iată-mă, căpitane, sunt aici! a răspuns vocea bătrânului şi credinciosului servitor. Asta-i o aruncătură de năvod foarte reuşită. Avem trei sute de oameni pe corabie, gata să susţină ce ne vei cere. Şi am adus cu mine încă cinci sute. Avem cu ce să facem faţă în palat la întreaga garnizoană a oraşului. Pariez că în câteva minute viceregele va fi prizonierul nostru, iar compania de gardă a palatului nu va avea vreme nici să dea alarma!

Morgan s-a întors şi a văzut-o pe Anita palidă ca un mort,

îngenuncheată îndărătul lui.

— Fii fără grijă, nobilă fată, i-a spus marele flibustier. Sunt un şef de corsari, însă incapabil să fac vreun rău unei femei. Ţi-ai arătat nobleţea inimii şi mi-ai deschis această uşă în momentul când mă ameninţa moartea şi te asigur că aceasta nu o voi uita niciodată.

Îndrăzneaţa acţiune reuşise. Garnizoana forturilor nu bănuia deloc că în acea noapte căpitanul Morgan şi îndrăzneţii săi piraţi ocupaseră palatul viceregelui. Oamenii cutezătorului şef luaseră măsuri ca toate ieşirile palatului să fie păzite şi ca nimeni să nu alarmeze oraşul prin strigătele sale.

Viceregele a fost surprins în somn şi făcut prizonier. Tremurând de spaimă, acest om mândru a compărut în faţa lui Morgan, acesta fără a fi soldat şi cu bandă la ochi. Ca de obicei, căpitanul piraţilor i-a cerut să se deschidă imediat încăperea tezaurului.

— Acum sunt Morgan, i-a spus viceregelui, acesta cu totul pierdut. Să n-ai teamă pentru viaţa şi libertatea ta. Nu vreau decât aurul destinat coroanei Spaniei. Îl vor lua oamenii mei. În ce priveşte partea ce-ţi revine din tezaur, o voi dărui fiicei tale, căreia îi datorez viaţa. Va dispune în întregime de ea după plac şi nu o va împărţi decât cu soţul pe care şi-l va alege ea însăşi.

Imensul tezaur a fost transportat în golf pe aceeaşi cale ce servise englezilor, şi încărcat pe corabia ce aştepta cu nerăbdare. Nimeni din Santo Domingo nu a bănuit înainte de plecarea lor că îndrăzneţul pirat Morgan se ocupase de prădarea palatului.

Când a mijit de zi şi soarele a străpuns norii, garnizoana fortului a alergat repede la tunuri. Acolo, departe în golf, se vedeau îndepărtându-se cu toate pânzele sus trei corăbii mari cu pavilionul negru fluturând.

Ele trăgeau la remorcă un al patrulea bastiment, acela cu care venise Sir Arthur Glendon.

La una din marile ferestre ale palatului stătea umilit viceregele. El o îmbrăţişa pe fiica sa Anita, ai cărei frumoşi ochi luminoşi şi puri urmăreau corăbiile piraţilor ce dispăreau la orizont. I se părea că îl mai vede pe mândrul tânăr, acest soldat ciudat redevenit căpitanul Morgan, drept pe pasarela de comandă, care plecând, trimisese o zguduitoare salvă de tunuri în semn de adio oraşului regal Santo Domingo.

Cuprins

SERIAL DE POVESTIRI DE CĂLĂTORII ŞI AVENTURI, ÎN BROŞURI, REEDITATE DIN AUTORI DIVERŞI, DE AUREL LUPAŞTEAN

1. Jean Richepin – Iubire deportată
2. Zane Grey – Cowboyul cercetaş
3. John Cornick – Nebunul din Sudan
4. Radu Argeş – Stânci însângerate
5. Tom Rait – Vrăjile junglei
6. Maurice Aubin – Dragoste şi sacrificiu
7. G. Casserley – Regele elefanţilor
8. Fredrich Meister – Fiica burilor
9. Lauridis Bruun – Uraganul
10. Karl May – Saiwa tjalen
11. M. Jokai – Comoara din insulă
12. Jack London – Laguna ; Înfricoşătoarele insule Solomon
13. Robert Hichens – Fantomele pustiului ; Comoara corsarului
14. Joseph Conrad – Comerţ tropical
15. Charlot Strasser – Vaporul ciumat
16. O. Schisgall – Regele crimei